

ud saaledes, at Forsikringen effektivt kan træde i Stedet, og for den Tid, der var tilbage, vilde det dog være om at gøre, at Alderdomsforsørgelsesloven var saa god og saa brugelig som muligt. Der har her adskillige Gange været tænkt paa at revidere Loven, saaledes at den fik faste Takster, og jeg skal erkende, at en saadan Revision selvfølgelig vilde være et stort Fremskridt. Men jeg tror langt fra, at det er fyldestgørende, og der er ogsaa den store Vanskelighed, at det ikke har Stemning for sig ude i Befolkningen. Jeg skal nævne, at Sognekommunerne jo gennem deres Organisation have vedtaget en Resolution, som gaar ud paa, at de ønske Skønnet bibeholdt. Set fra Sognekommunernes Side maa det erkendes, at dette Krav er berettiget; saa længe Hovedparten af Byrderne er lagt over paa Kommunerne, kan det ikke konsekvent forlanges, at Kommunalbestyrelserne skulle fraskrive sig Retten til at skønne over Alderdomsunderstøttelsens Størrelse eller om, hvorvidt nogen i det hele skal have Alderdomsunderstøttelse eller ikke. Men jeg vil endvidere sige, at selv om det var muligt at revidere Loven saaledes, at den fik faste Takster, tror jeg, at dette, set fra et Retfærdighedssynspunkt, ikke vilde fyldestgøre, idet det nemlig af rene finansielle Grunde vilde være absolut nødvendigt at træffe en Grænse imellem bemidlede og ubemidlede. Hvis man tænker sig, at alle her i vort Land, som ere over 60 Aar og som ikke have over 300 Kr. aarlig Indtægt, skulde have en gennemsnitlig Understøttelse af 200 Kr. om Aaret, saa vilde det sikkert vise sig, at dette blev finansielt aldeles uoverkommeligt. Naar jeg siger dette, er det, fordi jeg mener, vi have et Holdpunkt ved at sammenligne os med Norge. Befolkningstallet her og i Norge er omtrent det samme, saa kan man ogsaa gaa ud fra, at der er det samme Antal Mennesker over 60 Aar; og hvis Indtægtsforholdene ogsaa i nogen Maade ere de samme her og der og man altsaa vil regne efter de Tabeller og de Oplysninger, som den norske Kommission har indsamlet, vil man komme til det Resultat, at en Alderdomsunderstøttelse paa 200 Kr. til alle, som ikke have over 300 Kr. i Aarsindtægt, vil løbe op til henad 20 Millioner Kr. Det er jo et stort Beløb, der her er Tale om, og saa har man endda ikke faaet Invaliditet før det 60de Aar med ind under Forsørgelsen. Men dertil kommer, at Grænsen mellem bemidlede og ubemidlede alle Dage vil være meget flydende og i høj Grad

vanskelig at ramme. Det er den ene Side af Sagen; den anden Side er den, at alle Vegne, hvor man skal træffe en Aldersgrænse, hvor Samfundet skal drage et Skel, fremkommer der noget uretfærdigt. Fra Retfærdighedens Synspunkt er der ingen Mening i at sige, at den Mand, som endnu er i Besiddelse af sin fulde Erhvervsdygtighed, naar han er fyldt sit 60de Aar, skal have en Pension, hvorimod den Mand, som kun er 59 Aar og er Invalid, henvises til det offentlige Fattigvæsen. Altsaa, uagtet jeg erkender, at hvis Alderdomsforsørgelsesloven blev revideret, saaledes at vi fik faste Takster, og saaledes, at de, som kom ind under Lovens Bestemmelser, havde noget bestemt Krav at holde sig til, tror jeg desuagtet, at Grundlaget vilde blive uheldigt, idet Lovgivningsmagten blev nødt til at sætte Grænser og Skel af Hensyn til det finansielt overkommelige. Alle Vegne, hvor man bygger paa Forsikrings-tanken, behøver Lovgivningsmagten ikke at sætte den Slags Skel, hverken Aldersgrænsen eller Grænsen mellem bemidlede og ubemidlede. Lovgivningsmagten behøver ikke at sætte noget Skel, den enkelte udelukker kun sig selv ved at lade være med at betale sin Præmie. Dertil kommer, at hvor Forsikringstanken er realiseret, fremkommer der et andet Forhold til Gunst for de nydende, og det er dette, at den Institution, som skal bestemme angaaende Understøttelsens Størrelse og Retten til Understøttelse, ikke i nogen Maade er økonomisk interesseret, ikke i nogen Henseende. Denne Institution er et Lægeraad, som kun har med dette at gøre, at bestemme Invaliditetens Grad og ikke noget som helst andet. Men endelig skal nævnes som den moralske Side af Sagen, at hver enkelt er sig bevidst, at den Pension eller den Livrente, som han opnaar, er erhvervet i Kraft af hans eget Indskud, er en Frugt af hans egne Selvhjælpsbestræbelser, uden for saa vidt som Staten eller det offentlige giver et Tilskud. Ogsaa dette vil jo have en overordentlig samfundsmæssig Betydning, rent moralsk set. Og dertil kommer tillige, at dette, at unge Mennesker lige fra det 16de Aar vænnes til at tænke paa Fremtiden, vænnes til Sparsommelighed og faa Forstaaelse af, at de ogsaa ere Medlemmer af den hele store Samfundsorganisme, maaske turde have en Betydning, som ikke kan vurderes i Penge. Ud fra disse Betragtninger er det altsaa, at Forslagsstillerne have tilladt sig at stille Forslag om at faa nedsat et Udvalg til virkeliggjort grundigt at undersøge Betingelserne for